

Els goigs, una nova guia de la col·lecció «Quaderns de la Revista de Girona»

+ Notícies / 02-06-2023 / 11:11

Presentació del llibre Els goigs / Eddy Kelele

Aquest dijous, 2 de juny, ha tingut lloc la presentació d'una nova guia dedicada als Goigs de la col·lecció «Quaderns de la Revista de Girona», escrita per Pep Vila Medinyà.

La presentació ha anat a càrrec del vicepresident i diputat de Cultura, en funcions, de la Diputació de Girona, Albert Piñeira; Pep Vila Medinyà, autor de la guia; Rosa Maria Gil, directora de la col·lecció «Quaderns de la Revista de Girona»; i Jaume de Puig, presentador.

Aquest llibre explica que malgrat la progressiva secularització de la societat, els goigs, nascuts dels himnes de l'Església, continuen sent objecte d'estudi, de devoció i de col·leccionisme, encara avui en dia.

La lectura dels goigs ens fa entrar en un món que hem rebut per tradició i que ens acosta a la transcendència, a un espai sobrenatural poblat de verges, sants i màrtirs tradicionals. Són textos que, a més de l'interès religiós, tenen un valor etnogràfic, poètic, antropològic i toponímic.

Aquest llibre ofereix, en una tria acurada que forçosament ha de ser parcial, una visió dels goigs difosos a les comarques gironines i de les seves advocacions, molt arrelades en la vida i en l'imaginari del poble.

En els diferents Goigs trobem informació d'ermites, temples i altars, i dels centenars de sants i santes que han deixat empremta en la mística popular i en l'espiritualitat catalana. També es destaca que en determinades èpoques, en què el català no ha estat present a l'escola ni en altres mitjans de difusió, han estat l'únic contacte dels fidels catalans amb la seva llengua comuna (Mallorca, el País Valencià, l'Alguer, la Catalunya del Nord). Eren fàcils d'imprimir i de transportar plegats d'un lloc a l'altre, i tenien un cost assumible per l'editor i pel qui els adquiria.

Aquest tipus de cançó popular ha fet un gran servei a les lletres i a la música catalanes. Aquesta guia ens mostra els goigs com a cultura popular, la seva història i la seva procedència. Els diferents estampats i gravats, l'ornamentació, el format i la tipografia.

L'autor també tracta sobre el costum de cantar els goigs així com els aspectes musicals. A partir de la tesi «El cant dels goigs orals a Catalunya i Andorra», d'Ester Garcia Llop, on s'analitza les melodies de més de cinc-cents goigs catalans, es destaca 7 patrons melòdics bàsics a partir de la notació musical. A banda d'altres molt locals i cantats en un sol lloc. Com veieu un capítol molt interessant que ens proposa en Pep Vila.

Els Set Goigs de la Catedral de Girona, son uns goigs anònims del segle XV, que narren els moments més assenyalats de la vida de la Verge Maria. Composicions marianes derivades de l'himne llatí Gaude, virgo mater Christi que tant bé ens explica l'autor.

Esmentar que l'obra mostra també goigs històrics, polític i profans, així com goigs censurats. La seva transmissió i la seva llengua i toponímia.

Finalment destaquem en aquesta publicació el vocabulari gogístic que aporta al final del llibre que ens facilita el coneixement d'aquests textos literaris religiosos.

Pep Vila Medinyà (Celrà, 1952) és llicenciat en filologia catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona. És autor de diversos articles, estudis i llibres sobre cultura popular, dietaris, teatre religiós i receptaris de cuina i d'adrogueria, i també sobre aspectes de la llengua i la cultura catalanes al Rosselló. En aquesta mateixa col·lecció «Quaderns de la Revista de Girona» hi té publicats dos volums: El teatre (1998) i Els sentits d'Eros (2008).

La col·lecció

El volum Els goigs és el número 227 de la col·lecció «Quaderns de la Revista de Girona», i el 97 de la sèrie «Guies».

Aquesta col·lecció, que actualment dirigeix Rosa Maria Gil i Tort, es va crear l'any 1985, i ja compta amb més de cent monografies locals i més de noranta guies de contingut específic.

La Portada d' Els goigs

La coberta del llibre mostra una imatge dels Goigs de la verge i màrtir Santa Quitèria de Sant Martí de Campmajor (sense any i sense impremta, cap a 1920).

Autor: Redacció